

A.M. Walter, 22 rokov, Bratislava

DÚHA

Jediná spravodlivosť, ktorá na svete existuje, je vraj smrť. Nevyhne sa jej bohatý ani chudobný, bežný občan ani elitár. Mne však veľmi spravodlivo nepripadá. Vadí mi, že nikto nevie, kedy zomrie. Preto som si svoju smrť naplánovala. Rozhodla som sa pre samovraždu. Toto slovo však z duše neznášam, ja tomu hovorím “dobrovoľné ukončenie dlhodobého utrpenia“, pre úsporu času “DUDU“. Takže, moje “DUDU“ nastane o týždeň. Väčšina ľudí cíti pri pomyslení na smrť strach a úzkosť, no ja sa teším. Dokonca sa neviem dočkať! Je úžasné mať odchod zo sveta vo svojich rukách.

Pondelok (fialová)

Vonku je dnes skutočne hnusné počasie. Leje a silno fúka – ideálny čas na zahrabanie sa v posteli. Ja mám však posledných sedem dní na realizáciu nenaplnených túžob. Preto moje kroky vedú do drogérky. Vždy som chcela mať zelené vlasy, nie ako hrášok či mäta, ale ako tráva. Podľa mojej matky je takýto prejav individuality príliš nekonvenčný a absolútne neprípustný. Rovnako ako piercing, tetovanie a siet'ované pančuchy. Nuž, moja emo / death metalová puberta bola ťažká pre nás obe. Teraz som už našťastie dospelá, takže sa môžem zvysoka vys vykašľať na názory iných. Idem po farbu.

Nemali ju! V tej sprostej drogérii mali snáď všetky odtiene blond a červenej, dokonca aj slušný výber pastelových farieb, len nie trávovo-zelenú. Keď som sa na ňu spýtala predavačky, čumela na mňa ako na debila. Zrejme ďalšia vzorná mainstreamová ovečka. Nakoniec z nej vyliezlo, že by mi tú “trávníkovo-zelenú“ (!) vedela objednať, no prišla by najskôr o desať dní. Vtedy mi už bude jedno, ako vyzerám. Teraz však bola moja túžba po výraznej zmene silnejšia ako detinský truc, takže práve sedím pred zrkadlom s fialovou hlavou. Nie je to vysnívaná zelená, ale je fajn. Zdá sa mi, že mi pekne zvýrazňuje oči a zjemňuje črty tváre. Som z toho trochu zaskočená, pretože sa mi na mne už veľmi dlho nič nepáčilo. Navyše, fialová je opäť in, takže pôjdem do hrobu štýlová!

Utorok (indigová)

Počasie opäť nesklamalo. Vonku je otrasne! Dnes mi to ale úplne vyhovuje. Vypeckovala som si kvilivú hudbu a pre lepšiu atmosféru som zapálila vonnú sviečku. Chystám sa písať listy

na rozlúčku. Najprv som ich chcela naťukať vo worde, no prišlo mi to neosobné. Takže mám pred sebou listovú súpravu (naozaj sa to tak volá), a keďže mám náladu byť patetická, aj plniace pero a bombičky s atramentom. Milujem ten zvuk, ktorý vydáva hrot pera klžuci sa po papieri, a tiež záplavu indigových vlniacich sa slov. Chcem napísať mame, otcovi a bratovi. Neplánujem im však vysvetľovať svoje dôvody na “DUDU“, a už vôbec sa nechystám ospravedlňovať. Rozhodla som sa, že každému pripomeniem nejakú spoločnú príhodu, ktorá sa pre mňa stala nezabudnuteľnou.

S bratom sme toho v detstve navystrájali veľa, a máme preto množstvo zážitkov a veselých príhod, no moja najobľúbenejšia paradoxne nie je veselá. Na ten deň, kedy sa odohrala, si pamätám veľmi dobre. Opäť som sa pohádala s mamou, preto som sa išla von posťažovať kamošom. Vypočuli ma, pochopili, a na zlepšenie nálady mi ponúkli vodku. Nie, že by mi chutila, ale páčili sa mi jej účinky. Teda až do momentu, kedy ma totálne vyplo. Moja drahá, podnapitá partia ma nechala ležať na chodníku v nie práve najbezpečnejšiu večernú, respektíve skôr nočnú hodinu. Prebrala som sa v náručí brata, ktorý ma niesol domov okradnutú, no našťastie bez ujmy na zdraví. Jemu za to zdobili tvár monokel a krvavá škvrna. Napriek tomu, že moje veci nezískal späť, zabránil oveľa horšiemu scenáru. Navyše mi tento incident nikdy nevyčítal, hoci mu na líci ostala trvalá spomienka. A ja som mu nikdy poriadne nepodakovala, takže mám konečne dobrú príležitosť.

Moja najkrajšia príhoda s otcom je naopak veľmi veselá. Odohrala sa v cirkuse na moje šieste narodeniny. Všetci sme zatajovali dych pri akrobatických číslach artistov, ktorí lietali nad našimi hlavami. Pri vystúpení klaunov nám zasa tiekli slzy od smiechu, až kým nevytiahli z publika troch “dobrovoľníkov“. Jedným z nich bol aj môj otec – večne vážny inžinier ekonómie, ktorý sa cítil lepšie v spoločnosti čísel ako ľudí. Nečakali sme, že vôbec vyjde na pódium, no šou, ktorú tam predviedol, nám vyrazila dych. Myslím, že to bol jediný prípad, kedy u neho nad škrupulóznou odmeranosťou zvíťazila spontánnosť vnútorného dieťaťa. O to silnejšie sa mi tento zážitok vryl do pamäte.

S mamou si teraz nerozumieme práve najlepšie, spája sa mi s ňou však viacero pekných spomienok. Možno je to čudné, no najradšej som ju mala, keď som bola chorá. Bola totiž majsterkou vo vymýšľaní rôznych hier a logických úloh, ktoré sa dali riešiť spod periny s obkladom na čele. Druhá vec, v ktorej bola skvelá, bolo varenie jedál, ktoré potešia choré dieťa a rozosmejú ho spôsobom servírovania. Napriek tomu, že som bola v detstve veľmi aktívna, vďaka mame som dobre zvládla aj týždeň núteného oddychu. Raz som však chytila

nejakú svinskú chorobu, pri ktorej som mala také vysoké horúčky, že som o sebe takmer nevedela. V jeden moment som sa prebrala na to, že mám na sebe niečo studené. Bol to zábal, ktorým sa mi mama snažila zraziť teplotu. V tvári sa jej zračili strach a bezmocnosť, a krásne modré oči mala uplakané ...

Do kelu, už revem aj ja. Sprostá kvílivá hudba!

Streda (modrá)

Rozhodla som sa vytriediť šatník. Úplne klasicky, do jednej krabice hádzem handry na vyhodenie, do druhej to, čo môže ešte niekomu poslúžiť. Mala by som mať aj tretiu, s vecami ktoré si nechávam, no ja už toho veľa potrebovať nebudem a outfit na "DUDU" mám dlho vybratý. Budem mať na sebe čierne obťahnuté šaty, tmavozelené nadkolienky a čierny čipkový závoj. Áno, nenechám si ujsť poslednú príležitosť na exhibicionizmus.

Musím sa priznať, že oblečenie si triedim asi po ôsmich rokoch, takže nachádzam aj veci, na ktoré som už dávno zabudla. Pri niektorých dodávam - chvalabohu. Nechápem, že som sa mohla naozaj pretŕčať na verejnosti v ružovej volánovej sukni, alebo v elegantnom nohavicovom kostýme. Bože, bola som strašne zošňurovaná!

Triedenie mi dnes ide prekvapivo dobre, krabice sú plné a skriňa takmer prázdna. Ostalo mi len pár tričiek a jedny rifle na zostávajúce dni, a ešte jedna vec zaseknutá pod poličkou. Konečne som ju vytiahla. Je to modrá blúzka. Bol to môj najnosenejší kúsok oblečenia, ku ktorému som si skutočne vytvorila vzťah, pretože som si ju kúpila za peniaze z prvej brigády. Modrá bola navyše mojou najobľúbenejšou farbou. Blúzka stále vyzerá dosť dobre, stavím sa, že by som ju ešte obliekla. Nedokážem si v nej predstaviť niekoho iného. Hádzem ju do krabice na vyhodenie. Vonku sa opäť rozpršalo.

Štvrtok (zelená)

Rozmýšľala som, čo by som ešte mala pred odchodom stihnúť. Spísala som si zoznam s niekoľkými povinnosťami, no zabudla som na to najdôležitejšie – ísť sa rozlúčiť s matkou zemou, ktorá ma celé roky živila a nabíjala nadpozemskou energiou. Hehe, trepem ako fanatický vegán (dôraz na slovo fanatický, proti normálnym nič nemám). Každopádne, chcem ešte raz vypadnúť do prírody. Takže idem dnes, hoci stále trochu prší. Nevadí, dážď je vraj dobrý na pleť.

Les bol vždy mojím obľúbeným miestom. Milujem tú slobodu, ktorú tam pociťujem. Dokonca aj v tento deň, keď je moja hlava spútaná temnými myšlienkami. Šuchot lístia mi odjakživa pripadal magický. Ako malá som si predstavovala, že sa stromy medzi sebou takto rozprávajú. Klamem, myslím si to stále. Záplava zelených listov nad mojou hlavou vytvorila baldachýn, ktorý ma chráni pred studenými kvapkami, preto sa ničím nerušená pokúšam zžiť s týmto majestátnym spoločenstvom. Cítim, ako sa mi nohy zabárajú stále hlbšie do mäkkej pôdy a okolo rúk sa mi ovíjajú tenké konáre. Telo sa prestáva hýbať, drevenie, no nie je to nepríjemné. Ústa aj myšlienky mám umlčané, dych sa mi spomalil. Počujem len ševlenie lístia, ktorému prekvapivo dobre rozumiem.

Práve popri mne prebehla ryšavá veverička s krásnym chvostom, ktorá ma prebrala z meditácie. Cítim sa znovuzrodená a veľmi pokojná. Vychádzam z lesa a zisťujem, že prestalo pršať.

Piatok (žltá)

Včerajšia návšteva lesa mi urobila veľmi dobre. Napriek tomu som sa necítila na to, čo sa chystám urobiť. No dnes ráno ma po líci poštekľil slnečný lúč a prebudil vo mne chuť tvoriť. Na maliarskom stojane mám už pripravené plátno, na zemi rozložené igelity. Kedysi ma bavilo maľovať obrazy, ktoré boli veľmi expresívne a odrážali moje reálne zážitky aj vnútorný svet. Prevládali na nich tmavé farby – čierna, hnedá, modrá, sivá a tmavozelená. Uznávam, boli často dosť depresívne a v ľuďoch zrejme nevzbudzovali práve pozitívne emócie, no ja si nemyslím, že úlohou umenia je len zabávať a tešiť. Pôvodne som dnes chcela namaľovať obraz, ktorý by ukončil moju sériu s názvom “Slastná sklúčenosť“ (viem, mám sklony byť teatrálna), no po tom slnečnom budičku mám náladu na iné emócie a iné farby. Takže si beriem bledozelenú, bledomodrú, žltú a staroružovú, a nechávam ruku so štetcom voľne plávať po plátne.

S výsledkom som veľmi spokojná. Namiesto jedného obrazu mám nakoniec tri, všetky abstraktné a zároveň dosť osobné. Farby som volila intuitívne a prekvapuje ma, že na všetkých prevláda žltá, ktorá nikdy nepatrila medzi moje obľúbené. Pôsobila na mňa príliš optimisticky a žiarivo, skoro až dotieravo. Teraz sa mi napriek jej vtieravosti páči. Maľovanie mi zabralo celý deň, no nepovažujem ho za premrhaný. Práve naopak, chystám sa spraviť ešte jednu pre mňa netypickú vec. Idem si pozrieť predstavenie. Nie divadelné, ale prírodné. Za oknom práve zapadá slnko.

Sobota (oranžová)

Sobota bola vždy dňom oddychu a zábavy. Chcela som tak poňať aj tú dnešnú, ale pred chvíľou mi zavolať brat s prosbou, aby som mu na hodinu a pol postrážila dcéru, kým pôjde navštíviť do nemocnice manželku. Nebudem klamať, vôbec ma to nepotešilo, ale vzhľadom k blížiacim sa okolnostiam som nemohla odmietnuť. Deti však nemám rada, sú strašne rozmazané, drzé a nevďačné. Vôbec neviem, ako tú malú zabavím. Navyše, určite bude chcieť, aby som jej kúpila nejaké drahé somariny, ktoré ju aj tak prestanú po týždni baviť. Bože, už dávno som nebola taká vystresovaná.

Prvý dojem som zrejme spravila dobrý, nakoľko ma tá malá hneď vystískala a chytila za ruku. Čakala som, že po tomto divadielku a po odchode otca sa z nej stane malý diktátor, no slušne sa ma spýtala či pôjdeme na ihrisko. Teraz sa už polhodinu hrá s inými deťmi, spoločne výskajú a neustále sa smejú. Musím priznať, že som veľmi prekvapená, aké sú milé. Mám však pred sebou ešte šesťdesiat minút, počas ktorých si na mňa neter určite niečo vymyslí. No nehovorím? Už natešená beží ku mne ...

Práve sme prišli do obchodu. Vedela som, že sa to stane. Teraz si navyberá kopu hlúpostí, na ktoré nebudem mať peniaze, a keď jej ich nekúpim, hodí sa o zem a spraví scénu. Prechádzame jednotlivými uličkami a nákupný košík máme zatiaľ prázdny. Prekvapuje ma to, pretože sme už prešli okolo elektroniky, hračiek aj sladkostí. Malá však spomaľuje a zastavuje sa pri ovocí. Otvára ústa a ja čakám hocičo, okrem vety: „Teta, kúpiš mi, prosím, pomaranč?“

Samozrejme, že som nemohla odmietnuť. Kúpila som jej rovno dva. Teraz sedíme na lavičke, ja pomaranče šúpem a ona si na nich pochutnáva. Kúsok ponúka aj mne. Po pravde, toto ovocie neľúbim. Taká odpoveď však neterku neuspokojí. S veľkou nevôľou si teda do úst vkladám malý oranžový mesiačik. Na jazyku cítim explóziu chutí a musím poopraviť svoje tvrdenie – zdá sa, že mám rada pomaranče. Aj deti.

Nedeľa (červená)

Včerajší deň nakoniec nebol taký katastrofálny, ako som si myslela, ale nemala som ho ani

sama pre seba. Dnes som si preto umyla a upravila vlasy, nahodila make up a obula lodičky. Vyzerám úchvatne (áno, viem, že iba vo vlastných očiach, ale aj to je niečo). Idem totiž na rande. Na zoznamke, kde som už nejaký ten rok registrovaná, som našla sexy chalana, ktorý má dnes čas sa stretnúť. Dúfam, že moje posledné randez vous nebude úplné fiasko, a že sa minimálne dobre zabavím. Poplúť pre šťastie ma nemá kto, takže vyrážam.

Prvá dobrá správa je, že chalan vyzerá ako na fotke (teda ako brat Channinga Tatuma a Chrisa Hemswortha), preto som mu ochotná odpustiť drobné meškanie. Objednal si poldeci, to mi síce príde divné, ale nie úplne nezvyčajné. Ja chcem mať čistú hlavu, takže sedím pri pomarančovom džúse. Prvá chalanova veta: „Na fotke si vyzerala trochu lepšie ako v skutočnosti.“ Za normálnych okolností vstávam a odchádzam, ale keďže viem, že viac šanci na lepšie rande mať nebudem, dávam tomu ešte chvíľu. Pýtam sa ho, čo rád robí, takže na dvadsať minút je zamestnaný opisom svojho bodybuildingového režimu a krátkou prednáškou o proteínoch a výživových doplnkoch. Nie, že by ma to zaujímalo. Plynule prechádza do rozprávania príbehov z fitka a ohovárania malej svalovej hmoty jeho kamošov. Nie, že by ma to zaujímalo. Po trištvrte hodine a dvoch poldecákoch ešte stále rozpráva, tentokrát o svojich ex, ktoré spoznal samozrejme vo fitku. Nie, že by ma to zaujímalo. Nie, že by ma zaujímal on. Vstávam, na stôl dávam peniaze za džús a chalan sa ma pýta, či sa ešte niekedy uvidíme. Odpovedám, že skôr zomriem bez lásky, čo sa mu nepáči, a preto nezabudne podotknúť: „Aj tak nie si môj typ, nemáš ani zmysel pre humor, ani svaly, ani dobrú ríť.“

Toto rande bolo veľmi bizarné aj na mňa. Nemám o sebe síce najlepšiu mienku, ani nie som majiteľkou veľkého sebavedomia, no tie reči o mojom tele ma i tak urazili. Nie len to, dokonca ma našťvali! Idiot, myslí si, že keď má svaly, tak z neho bude každá žena hotová, no zabudol na prázdnu hlavu, ktorá mu evidentne sťažuje lovenie. Vnútro mi naplňa hnev, takže pridávam do kroku, nech som čím skôr doma. Prechádzam zamyslená cez väčšinou nie veľmi frekventovanú cestu a počujem trúbenie. Pozriem sa doprava a vidím, ako sa na mňa rúti červená dodávka. Chcem ujsť z jej dráhy, ale som úplne paralyzovaná. Čo to cítim? Strach? Nechápem prečo, veď som ešte pred týždňom tak veľmi chcela zomrieť. Pred očami sa mi mihajú útržky môjho života – vidím ako sa v škôlke hrám s kamarátkami v pieskovisku, ako na základnej škole dostávam prvú jednotku, ako s mamou pečieme vianočné pečivo, ako ma

brat učí hrať futbal, ako si so spolužiakmi v noci rozprávame príbehy na lyžiarskom, ako dostávam svoj prvý bozk, ako jem pomaranč na lavičke s neterou, ako pozorujem západ slnka, ako sa smejem na mojej žltou farbou poškanej tvári, ako na strom vybehla veverica. Nemôžem tomu uveriť, kde sa vo mne vzalo toľko pozitívnych spomienok? Prečo sa mi vynárajú až teraz? Očakávam náraz a v očiach ma štípu slzy, no dodávka ma na poslednú chvíľu obchádza.

Kto by si bol pomyslel, že po týždni príprav na odchod zo sveta, cestou z najhoršieho rande aké som kedy zažila, nájdem lásku k životu?